

Felvidéki Híradó.

KÖZMŰVELŐDÉSI, SZÉPIRODALMI, IPAR-, KERESKEDELMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.
MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt
Fél évre	2 „
Negyed évre	1 „

Felolós szerkesztő:

Fehér János. Révész Lajos.

Kiadóhivatal: a túróc-szt.-mártoni „Magyar Nyomda”.

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőségre, hirdetések és előfizetések a kiadóhivatalra címmező Túróc-Szt.-Mártonba küldendők.

Főmunkatárs:

Magánhirdetések legutányosabban, árszabály szerint.

Hivatalos hirdetések díja: 100 szög 2 frt, ezenfelül minden megkezdett száz szónál 50 krral több.

Lapunk számára hirdetőket elfogad a „Reuter Igyűrnég” és a „Magyar Táv. Iroda” hirdetői irodája, Budapest, Grassano-utca 1. szám.

Nőnevelés és női munka.

Hogy a nőnevelés és női munka helyes értelmére nézve mily sokat vétenek újabb időben, meggyőződhetünk naponként, ha fáradságot veszünk magunknak a szemünk előtt lefolyó eseményeket figyelemmel kísérni és a családokban előforduló egyes mozzanatokat tanulmányunk tárgyává tenni.

Nőnevelés! mily mélyreható, magasatos és szónak igazi, nemes értelme, ha meggondoljuk, hogy az nem csak a családokra, hanem egész nemzetekre terjeszti ki áldásos hatását!

Előrebocsátjuk, hogy ezáltal csupán a polgári, az úgynevezett középosztályról kívánunk szólni. Kérdés már most: kellő figyelembe részesül-e épen ezen, a nemzet magvát képező osztályban e fontos tényező? E kérdésre határozottan nemmel felelhetünk; bár elismerjük, hogy mint mindenütt, úgy itt is vannak dicséretes kivételek, csakhogy — fájdalom — elvesznek a nagy tömegben.

Állításunkat példával akarjuk illusztrálni, s mintául vesszük egy szegény mesterember leánykáját. Ezen gyermek alig lépte át az iskola küszöbét, apró tanulóirásai már is észlelik benne az anyagiak utáni sorvasztó vágyat az által, hogy éreztetik vele szegénységét, nem lévén oly csinos öltözete, mint a tehetősebb szülők iskolájába járó, bábként felcicomázott gyermekének. Ennek természetes következménye aztán nem más, mint a jobb módú, esetleg csak jobb módúnak látszó szülők gyermekeinek önhittsége és gőgjének kényelmes fejlődése, ellenben a szegény ember gyermeke ezek által lenézve, — elkedvetlenedik, mi rendesen magukon a szülőkön is erőt vesz és csiráját képezi úgy egyik, mint másikkal a világ és saját magukkal való meghasonlásnak.

A középosztályhoz tartozó szülők sokszor saját önkrejulásuk árán is beszerzik a zongorát leányuk számára; tanítatják énekre, nyelvekre, rajzra, deklamálásra stb., azon véleményben, hogy ezzel megállapítják gyermekük boldogságát, jövőjét. Szép ugyan a jóakarati, csakhogy a legtöbb esetben ellenkezője éretik el a kitű-

zött célnak. A helyett, hogy nevelték volna gyermeküket eredeti rendeltetésének megfelelően: háziasságra, szerénységre, hivatását átírtó, sorsával megelégedni és egy családot boldogítani képes nővé, — minden óron igyekeztek belőle zenevirtuozsnót, nevelőnői kapaicitást vagy más kitűnőséget nevelni.

Pedig ez a ferde nevelési irány sokszor gyászos következményeket von maga után. A különös hajlammal vagy felfoggással nem rendelkező leánykából így módon önmagával meghasonlott kedélyű lény fejlődik ki, a ki még fiatalága virágában van, később nyomorogni, semhogy egy becsületes, jellemzáró, még annyi férfi-erénnyel felruházott, de nem valami fényes állással, ranggal dicsekedhet, vagy épen kereskedőhöz, avagy iparoshoz menjen nőül. És ha előrehaladott korban ez mégis megtörténik, a házi teendők szokatlansága folytán rendszeren elhanyagol mindent, s így férjét anyagilag tökre teszi, maga pedig azon gondolatlót kinoztatik, hogy: mivé vevetett ő, és mi lehetett volna belőle.

A nőnevelés elvélő felállíthatjuk ugyan azt az elvet, hogy mennél többet tudjanak leányaink, csakhogy szemelőt tartandó irányelv legyen, hogy ne akarjunk belőlük minden áron oly valamit képezni, mire sem természetü hajlamuk, sem hivatottságuk nincs; tartsunk be itt is, mint általában mindenben bizonyos középútat, melyen haladva, a gondos, gyermeke boldogságát szívén viselő szülő könnyen fel fogja találni ama helyes irányt, a melyben gyermekét fejlesztheti és a mely bizonyosan előbb kecseslet jó eredménnyel, mint hiúságnak anyagi erőket túlhaladó kielégítése.

A nők munkaképesítésénél, legtöbbszörre szintén a hiúság képezi a főrugót. A szülők avval ámitják magukat, hogy bizonyos ók nem nevelik leányukat iparos számára s e gondolatban nem a legszükségesebb kézi munkákra fektetik a főszűl, hanem valami kézműi szakra azon célzattal, hogy ezzel jövőt biztosító keresetforrást nyissanak gyermeküknek.

Nézünk csak körül, mit eredményez az ilyen munkaképesítés! — Nyomorúságos ten-

gődést, mely csak nehezen menti meg az éhenhalástól azt, a ki erre támaszkodik. Mert miért alkalmazzák az illető fizetése a női munkaerőt? Csupán azért, hogy felét fizessék azon díjnak, melybe egy férfi által végzendő bizonyos kiszabott munka kerülne.

A női munka nem felel meg a keresetképesítés céljának, ne is zorítsuk leányainkat ex professó e térre, hanem tanuljanak meg mindent oly czélből, hogy azt a maguk családja körében, önmaguk számára értékesítsék. Így érvényesül legjobban a női munka és nem követeli azt az áldozatot, hogy a nő egyik legszebb ékességét, a háziasságot elhanyagolja. Igaz ugyan, hogy az éleiben látnak eseteket, midőn egyesek kézi munkájuk után után élnek, de itt figyelembe veendő, hogy azok a különféle összeköttetések útján boldogulnak.

Mindezekből aztán az következik, hogy a leányok eredeti hivatásuk s rendelkezésüktől elvonatván, jövőjükbe vetett reményekben a szülőkkel együtt csatlakoznak, kedélyileg idő előtt megörönek és többé már nem bírnak kellő eréllyel a mulasztottakat szorgalom és jó akarral pótolni. A helytelenül alkalmazott nőnevelés adja azon nöket, kik jól tudnak öltözödni, de a háztartás miattuk felfordulhatnak. A nőnevelés helyes elvei félreértésnek köszönhető nem egy háziasszony, hogy ha cseléde nincs, vagy esetleg a főzés mesterségében járatlan cselédrel rendelkezik, inkább éheznek, semhogy magára vállalná az ebéd előállításának gondjait. Hogy aztán milyen lehet az ilyen női képesítés mellett a családi élet is, azt úgy is mindenki elgondolhatja.

Az öreg honvédek ügye.

Örvendünk, amidőn híre jött, hogy a kormány az 1848-49-iki szabadságharcosok segélyére 100.000 frttal többet vett föl a költségvetésbe. Azt reméltük, hogy végre-valahára, habár elkésvé is, le tudjuk túrléni azt a szegényfoltot, a melyet a régi honvédek nyomorban hagyása ragasztott arckunkra: Hittük, hogy azok a kevesekre, a kik még élő tanúságai a dicső szabadságharcnak, életük alkonyán jobb sors várokozik azután.

A „FELVIDÉKI HIRADÓ” TÁRCAJA.

A leányok.

Engedelmeikkel megbontom a rendet.

Tudom, hogy az, mit most tenni fogok, nagy bűn is, melyet ajkbigyesztéssel fognak strats-nak s indiskrét hivalkodás-nak minősíteni.

Nem bánom! Ha ezenüül kedélyesen csevegni fogtok leányok, nézetek körül, nincsen-e köztetek olyan, ki tollat forgat — ha még olyan ügyetlenül forgatja is — s ha van, tanácsom hallgatassatok, mert nincs az az ártatlan, ostoba kis fecsegés, amit az képes ne legyen elárulni, ha még úgy esküdözök, fogadkozik, »Akármilyen legyek, ha elmondom!« »Harapófogóval sem vehetek ki belőlem egy szócskát!« »Bizony Isten!«

Hát hiszen harapófogóval nem is; de ha toll kezembe, akkor nem állok jót semmi titoktartásért. Félhomályban últunk a kandalló előtt, Rózsika és én a két nagy karosszékekben; egy kis tabouretten Irén és lábainál a számolyon Marika.

Letárgyaltuk volt már egymás báli toilletjeit, könnyedén érintettük a süteét, főzést, már úgy befőtött, tortákat és croquebouchet illetőleg, aztán áttértünk egy igen hálás themára; a namákrák.

Az enyém aranyos, édes. Nincs más gondja, mint hogy én jól mulassak, csinos legyek.

— No azt az enyém is teszi, csakhogy már szeretné, ha férjhez mennék.

Hogy, hogy nem, egy percre csend lett.

— Angyal szálott át a szobán! jegyezte meg pazar szerelmemmel Rózsika.

Jé, szerelmes. szerelmes, szerelmes! Ó törte meg a csendet, ergo szerelmes!

— Ah! Hová gondoltok, boldogság, ráfogás!

— De bizony! Az egész biztos! Kibe? Szőke?

Barna? magas? alacsony? csinos? okos? kedves? hangzott össze vissza.

— De ki?

— Hát ő, ő, ő! A nagy Ó!

— Először nekem nincs is nagy »Ó«-m, másodszor pedig tudhatjátok, hogy ha nekem tetszik, feltétlenül csinos, kedves, okos.

Tehát van! ujongott unisono a kar, — No meséj, beszélj hát! Halljuk!

Jól van. Ha utánam sorba mindegyik elmondja a szíve titkát, nem bánom megkezdem én.

— De röviden. Mindenki öt percig beszélhet.

Te kezd.

Rózsika kényelmesen visszadől a nagy karosszékek, aztán nevette kezdte:

— Hát, hát . . . perze, hogy szerelmes vagyok, mint ti is, hiába is tagadnátok. Nagyon csinos, szőke, de milyen gyönyörű szőke. Óriási jellem, no meg aztán remek csárdás-táncos. Egy majálison ismerkedtem meg

vele. Már nekem akkor is nagyon tetszett, bár akkor épen másba voltam szerelmes, de az nem volt ott s így ő udvarolt, annyira, hogy meghívjam. Anya azt mondta, hogy várjak egy kicsit.

Röviden, röviden, türelmetlenkedett Irén, kire már kint várt a szobalány.

— Hát elég az hozza, apa megdudta; hogy miniszteri hivatalnok, gyenge fizetéssel, melyet azonban erősen ellensúlyoz két gyermektelen gazdag, nagybácsi. Pali, most nagyon gyakran jár hozzánk és hallottam, mikor a mama azt mondta a papának: »Kitűnő partie és tisztességes ember; már egészen bizonyos! És én jó formán érzem, mintha egy április vége, május elejére menyasszony lennék: Azóta ugyan láttam . . .

Elég, Elég! az öt perc már régen letelt.

Halljuk Irént!

Irén volt köztünk a legfiatalabb. Ő még nem bálózott és babérját csakis a jépgyalvan gyujtotta, a hol az ifju urak vontattak. Mindig azzal szekiroztuk, hogy 25 udvarlójának együtt nincs több mint 2 1/2 centimeter bajusza.

Poseba vágta magát, egyik kezét a szívére tette, a másikban egy arany medaillont tartott. Aztán leütötte szemét és sóhajtott monda: Lassátok itt a medaillouban ezt a kis piros papirt. Ez egy emlék, tőle!

Haj gyerekek olyat ti még nem láttatok: nem ismerem ideáljaitokat, de bizton tudom, hogy az enyém

Örömről korai volt. Reményünk tünően van. Hitünkben családva érezük magunkat. Mert úgy látjuk, hogy a 100.000 frtnyi többletet akként akarják felhasználni, hogy mindenkinek inkább lehet haszna abból, mint a szegény nyomorgó honvédeknek.

Az új rendezést újabb hivatalos apparátus felállításával kezdték meg. Külön osztályt szerveztek a miniszterelnökségnél a honvédek nyugdíj- és segélyezési ügyeinek ellátására. A honvédegyetek ezuttal saját alapjaikat kezelik s annak jövedelmét osztják ki.

A különálló osztály részére már ki is vezettek egy méltóságos miniszteri tanácsost. Előtte alkalmaztak ugyanolegon osztályhoz titkárnak egy országgyűlési képviselőt. Következik ezenkívül a fogalmazási szakban néhány alsóbb állás, továbbá segédhivatalosok s szolgáló állások betöltése — akkor azután készen áll a hivatal, melytől lesheti az öreg, eltörődött honvédség, hogy megmennti az éhhaláltól.

Az már csak nyilvánvaló, hogy ez a nagy hivatalos gépezet sok pénzbe kerül, a mit a 100.000 frt többletnek kell fedezni, amely tehát ekkor már természetesen megcsökken. Az új hivatalnak első feladata lesz szigorú inkvizíció tartania a felett, hogy vajjon a nyugdíjban vagy segélyben részesülők között mincsek-e olyanok, a kik sohasem voltak honvédek, csak valahogy becsusztak az igazolások?

Maga az eszme helyes, mert csakugyan nem járja, hogy érdemes honvédek elől szédelgők szédjék el a pénzt, akik, miután mások szenvedtek és véreztek, ők a szubban legfőbbjebb reszkettek a hazáért s méginkább saját bűrkéért. Amde a kivétel módját a lehető legszerencsésebben kell tartjuk.

Azt tervezik ugyanis, hogy minden 1848-49-iki honvédet záros határidő alatt — ha jól tudjuk f. évi október 1-ig, — ezen minőségük igazolására szólítanak föl. Aki ezen felszólításnak eleget nem tesz, vagy nem tehet, az örökre elutetik a nyugdíj vagy segély iránti igényétől. No hát ezt a tervet a leghatározottabb módon kárhatoztatjuk.

Először azért, mert nagyon költséges s így a 100.000 frt többletet újból tetemesen megcsökentti. Másodszor azért, mert vérlázító kegyetlenségnek tartjuk a szegény, elfáradt, nyomorék agg honvédeket zaklatni újból igazolással. Inkább hozzá jutalanul egy pár szédelő a nyugdíjat, avagy segélyt, mintsem ezeket költségesnek, kellemetlenségnek és jogszegtesnének ügyünk ki.

Jól tudjuk, hogy az igazolás bizony felületesen és könnyelműen történt sok helyen s ez uton olyanok is vétettek föl a honvédek sorába, a kik soha még csak felé sem szolgáltak a szabadságharc küzdelmeinek.

De vajjon mi adhat biztositást arra nézve, hogy újabb igazolás esetén hasonló visszaélések meg nem esnek?

Avagy dráki szigorral, okmányokkal és perrendszéri bizonyítékokkal akarják végrehajítani az igazolást? Hiszen akkor ezeket és ezeket fosztanak meg igazságtalanul, jogos nyugdíj- és segély iránti igényétől. Az a honvéd, aki elment a hazáért életét feláldozni, az nem gondolt arra, hogy erről magának bizonyítványt

szerezzen az iránt, hogy majd 30-40-50 év múlva az éhhaláltól koldus-alamizsnával mentek meg. Gondolják meg a miniszteriumban, hogy a szabadságharcra oly idők következték, midőn a honvéd minőségét eltagadni, okmányait elpusztítani kényszerült, mert akasztófa, börtön vagy osztrák hadseregbe való besorozás állott előtűk.

Vagy talán tanúkkal akarják valakinek honvéd voltát igazolni? Sok esetben lehetséges. De az esetek túlnyomó részében lehetetlen, mert a tanúkat a más világról le nem idézheti semmiféle külön hivatal sem.

Nem így lehet az öreg honvédeknek segíteni. Nem kell ehhez új hivatal, új inkvizíció. Hanem tessék nekik adni annyi nyugdíjat és segélyt, a mely lehetővé teszi nekik, hogy életük hátralevő csekély napjait anyagi gondoktól menten élhessék le.

Ne felejtse el egy magyar sem, hogy a mit Kossuth, a kormány s a nemzetgyűlés ígérték a szabadságharcosoknak, annak teljesítését a magyar nemzet becsületének védő pajzs alá helyezi.

Az agg honvédek kelő ellátása tehát becsületbeli tartozása a magyar nemzetnek, sőt minden magyar embernek egyenként is.

Az a tervezet, melyet főntebb ismertettünk egyáltalában nem lerovása, meg csak nem is törlesztése tartozásnak. Még csak nem is személyvesztés, hanem rut visszaélés, lelketlen merénylet a még élő szabadsághősök világában.

Nem függetlenséget, nem szabadságot, hanem zsarnoki elnyomást és kancuskát érdemel az a nemzet, a mely hálátlan azok iránt, a kik mindenüket kockáztatták a haza jólétéért.

Lapszemle.

A »Národnie Noviny« f. évi július hó 25-én kelt száma »Általános nyomorúság« címén a következő vezércikkeket hozta:

Mi tótok háromféle nyomorúsággal brúnk. 1. Saját speciális utó, másoktól egészen elütő, csak nálunk sajátos nyomorúsággal. 2. Szent-István koronája alatt lakó nem magyar nemzetiséggel közös s végre 3. ezen szerencsétlen, árendába adott ország összes lakosságával közös nyomorúsággal. Árendába, és még milyen árendátoroknak adott országának.

Elég volna nekünk abból a 3-as számú nyomorúságokból. És pedig teljesen elég, mert ezek nem csekélyek. Szípolyznak bennünket magyarokat, tótokat, románokat, szerbeket, németeket, csak a cigány szabad s a zsidó nem hagyja magát. Ez utóbbiaknak Magyarország az eldorádó non plusultraja. A lelkiismeretlen adórendszer már úgyszólván lehetetlenné teszi a szédülés nélküli értelmes gazdálkodást. A jogi alapot nélkülöző adminisztratív rendszer a rend, a rend lehetősége iránti utolsó bizalmat. Minálunk inkább keresztet vet az ember s önként lemond a jogról, mintsem hogy a szolgabíró- vagy alispánnal érintkezésbe lépjen. A hivataloskodás mellékes dolognak tartatik, a fellebbezések el nem intézetnek, a kérelmek, feliratok évekig és évekig a poros irodában hevernek. A közigazgatási

tisztviselők valamelyes teremő munkásságáról szó sincs azóta, mióta az utolsó bachhuszár elhagyta az országot. Az apró tisztviselőknek fölött nincs ellenőrzés, felügyelet, nem jut ki nekik sem a batoritásból, sem a megdorgálás sem a dicséretből. Tengődnek a falukban, a hivatalos órákra úgy jelennek meg, mint a napszámok, a dolog iránt való érdeklődés nélkül. El kell ismernünk, hogy az elsőfokú bíróság megjavult, de az igazságszolgáltatás a lehetetlenségig drága lett. Európában a legdrágább jurisdikció Magyarországon van. A betáblázási s hagyatékai átiratási bélyegilletékek nagyok. Valóságos laesio nominis vár mindazokra, a kiknek a bírósággal van dolguk.

A nép jövedelme nem lett nagyobb, ellenkezőleg, a földművelő-ostályt, tehát a nép zömét, már évek óta a gabona olcsósága sújtja, az addó azonban nagyobb lett, mondhatjuk háromszorososan nagyobb azóta, a mióta az úgynevezett »alkotmányos« érárt éljük. Az ipar s kereskedelem egészséges fejlődéséről csak azok beszélnek, a kik az ipart s kereskedelmet csak eszköznek tekintik a minden áron való meggazdagodásra. A valutával baj van, Wekerle összes, gyorsan fölújtított aranyárai nem aranyból valóknak bizonyultak be, még níkelből sem, hanem levegőből. Nem titok, hogy a mi háztartásunk mérlegében az egyszemélyi mesterséges volt s már a jövő évre oda lesz. Új jövedelmi források nem nyíltak meg, a régiék közül sok bedugult.

A ki a budapesti szájhósk szerint akarná megítélni a magyar, nemzetiiségi tekintetben szabad nép helyzetét, nagy tévedésben lenne. Persze, neki nemzeti szempontból hízeglegnek, a kormányzóknak magyaroknak nevezik magukat, nevezétek őket bár Schulszoknak s Müllereknek, vagy végződjék nevük »ekerle« vagy »eles-re«. A magyar népek füleibe zengik szüntelen isteni s más halandók fölött való fölülemelkedésének datat, a legbizantiasabb hízelgés cukorkáit nyújtják neki, sőt sokoldalú realis jótéteménnyel is elhalmozzák.

S mégis a magyar nép is érez általános nyomorúságot. Az ő lába alatt is tűnedezik a föld, a nép erkölcsisége hanyatlak, sőt még kívándorlással is segítene kell önmagán. A magyarok a tilalom dacára is Amerikába vándorolnak. Természetes módon nem szaporodnak s mégis kevés nekik már a hely ezen országának széles, termékeny s állami pénztrájból hitelekkel és javadalmakkal segélyezett vidékeken. Ezek nagyon jellemző dolgok.

S mindezek mellett a kormány s az országgyűlés első gondja a polgári házasság s a polgári anyakönyvvezetés volt, töménytelen hivatal, sinekürák, állami költségen utazgató s egyenruhába bujtattott s fizetéssel, lakás illetményenl s végre nyugdíjjal javadalmazott kenyérvörök teremtése. Haljauk, hogy a 13. anyakönyvi felügyelői állásra közel 3000 kompetens pályázott. A főváros a vidék különféle figuráival telt meg, a kik protektorotól-protektorig kilincseltek. Ez is az idő s az úgynevezett nagy intelligencia bukásnak a jele.

A mint láthatni, már ezen 3-as számú általános nyomorúságok elég volna arra, hogy rosszul éreztük magunkat — no de mi reánk tótokra még a nemze-

valamennyinél egy fejfel nagyobb. Barna. A szeme is barna. Micsoda szemei vannak és nagy bajusza. Különbö — huszártsiszt.

— Hogy hívják?

— Azt nem tudom, csak annyit tudok róla, hogy kesztyűit Baliczkynál veszi, és hogy a 140-es fiakkereken szokott járni, no meg hogy Bock szivart szí. Hanem azért, tudjátok mikor először találkoztam szemek egy hosszú végtelen édes pillantásban felvilant az a szikra, mely langra szokott gyujtani.

Azóta egyszer elestem a jégén és ő felemelt és ismét ream tekintett. Tegnap pedig, ah, tegnap! Mikor hazamentünk, sarkon követett és a mama nem is vette észre, pedig én a kapuban: »jobbra áé« és egy mosolylyal jutalmaztam meg hosszú gyaloglását! Óh ha tudnátok, mint szeretem! Óh...

— Elég, elég; a folytatást majd megtaláljuk abban a regényben, melyet épen olvasol.

— Coquette, kis béka, mormogta Rózsika.

— Na, most rajta d a sor!

— Nem a; előbb Mariskán a sor.

— Csak beszélj előbb te.

Szegény fejem! Hazi kisasszony lévén, nem ellenkezhettek és beszéltem. De tölem elég kedves, hogy a többiek szívuk titkait elfecsegem, azt, hogy a magamét is eláruljam, nem kívánhatják tölem.

Miután egy érdekes báli jelenettel, melyet röpken, mintegy akaratlanul emlékeztem meg fenomenális sikeremről — fejeztem be beszédemet, odatettem gondolatban a »folyt. köv.«-et és elhallgattam.

Mariska háta fordított a kandallónak melynek lobogó tüze most csak csinos kis fejét világítja meg.

— Én nem tudom, kedves-e, csinos-e, okos-e? Nem tudom, szeret-e? annyira, mint Irén szép szemű idealja? jó parthie-mint Rózsika völégénye in spe?

csak azt az egyet tudom, hogy végtelenül kimondhatatlanul szeretem.

— És ő?

— Ó is szeret!

— Megmondta? Mikor mondta meg? Hol? Hogyan? — Hát azt nem lehet úgy elmondani; tulajdonképpen úgy történt, hogy egyszer megfogta a kezemet, én egy kicsit odahajtottam a fejemet és azután — megcsókolt.

Mariska, mintha maga is megjéjdt volna ettől a szótól egyszerre elhallgatott. Mind a négyen iszonyuan jól nevelt fiatal leányok voltunk, kiket az intézetben ép úgy megtanítottak arra, hogy nem illik a kést a szájba venni, mint arra, hogy nem illik más fiatal embert megcsókolni, mint a völégényt: azt is csak, ha már egészen bizonyos.

Kiváncsi ostobasággal bámultunk tehát Mariskára, ki mint egy bűnös, horgasztotta le szöke fejcsökjét.

— No és aztán? — biztatta Rózsika.

— Hát mikor már egyszer megcsókolt, akkor, akkor —

— Akkor megcsókolt másszor is, segítettem én udvarias toleranciával.

Mariska félig szomorúan, félig pajkosan mosolygott.

— No és mi lesz? Mit gondolsz?

— Én nem gondolok semmit, csak szeretem, kimondhatlanul szeretem!

Megint csend lett.

Eszembe jutott, hogy a házi kisasszonynak lehetnek

kellemes oldalai is, és kimentem a szakácsnért a vacsora ügyben interpellálni.

Mikor ismét beléptem, Rózsikát és Irént heves feleselésben találtam a felett, melyikük a szerelmesebb, regényesebb, idealisabb. Mariska nyugodtan ült helyén, mint versenyen kivűlű jury-tag.

— Hiszen te nem is ötlet szereted, hanem a nagybátyáit, hadarta méltatlankodva Rózsika.

— Hát nem is »szeretek csak bele egy emberbe, mert a kesztyűt Baliczkynál veszi és a 140-es fiakkereken jár, vagy mert Bockszivart szí.

— Te meg csak azért szereted, mert elvesz!

— Örökké fogom szerelni, nem mint te, ki már a jövő héten kiábrándulsz.

— Irigy!

— Vaskalapos!

— Ha szóhoz hagnátok jutni, én azt indítványoznám, ismerjék el, mint legszebb, legnemesebb érzelmeket a Mariska szerelmét; ő nem számít, nem mérleggel, nem kaczkérkodik, csak szeret!

— No halló! Csak nem gondold igazán? Ah! ő maga sem hiszi!

És valóban, Mariska nagyra nyitott szemekkel nézett reám, mintha azt kérdezné: holmolyan bevészis.

En pedig abban a pillanatban elhatároztam, hogy leírom ezt az egész beszélgetést, úgy a hogy volt, ítéjék meg nálammal okosabb, tapasztaltabb emberek, melyikünk szerelme hát a legszebb, a legvalóbbi, a legöntelenebb; persze a magamét kivéve, mert az... : oh az... !

Arról majd máskor szólnak.

mar kialszik, maga után csekély barna hamut hagyván; addig a hamistott selyem (mely zsíros színű szallónas lesz és könnyen török) lassan tovább ég (minthogy rostszálai a festanyagtól telítetten tovább izzanak) és sőtétharna hamut hagy maga után, mely valódi selyem módjára soha össze nem pödörödik, csak megőrödik. Ha a valódi selyem hamuját összenyomjuk, elporzik, a hamisítvány nem. — **Hennberg G.** (sz. k. udvarszállító) **selyemgyára Zürichben.** házhöz szállítva, postabél- és vámentesen szívesen küld bármikinek is mintákat, akár egyes öltönyökre való, akár egész végekben levő valódi selyem szövetekből. Svájcha címzett levelekre 10 koros és levelezőlapokra 5 koros bélyeg ragasztandó. Magyar nyelven irt megrendelések pontosan elintéztetnek.

Árverési hirdetés.

»Dobrovits László és társai tömören hajlított fabutorgyár részvénytársaság Turóc-Szt-Mártonban. f. évi június 20-án tartott rendkívüli közgyűlésében, felszámolást határozván el, ezen 1889. évben felállított teljes működésben levő és naponta 600 darab butor készítésére berendezett fabutorgyár tartozékával együtt f. évi szeptember 9-én d. e. 10 óraker a gyár irodájában, Turóc-Szt-Mártonban, a helybeli kir. közjegyző által megtartandó nyilvános árverésen fog a legtöbbet ígérőnek eladatni. Az árverés feltételei a gyár irodájában Turóc-Szt-Mártonban megtekinthetők.

Turóc Szt.-Márton, 1895. július 15-én.

„Dobrovits László és társai

tömören hajlított fabutorgyár részv.-társaság
Turóc-Szent-Mártonban
igazgatósági tagjai
mint felszámolók.

3451. tk. sz. 1895.

Árverési hirdetésnyi kivonat.

A turóc-szt-mártoni kir. járásbíróság mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Kollár Mihálynak, Zsila György elleni végrehajtási árban a visszarverést elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanág az 1895. évi augusztus hó 26-ik napján d. e. 10 óraker Lazán községben a község házánál megtartandó nyilvános árverésen a kiküldési áron alól is el fog adatni.

Árverezni szándékozik tartoznak minden egyes ingatlanág kiküldési árának 10%-át készpénzben, vagy óvadékképes értékpapírral a kiküldött kezéhez letenni, vagy pedig a bánatpénznek a bíróságnál lelt előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű előismervény átszolgáltatni.

Kir. jbróság mint tkvi hatóság.

Turóc-Szt.-Mártonban, 1895. évi július hó 16-án.

Fekete,
kir. ítélt táblai bír.

**Lóversenyek
Tátra-Nagy-Lomnic-on**

1895. július 28 és 30-án augusztus 1, és 4-én.

A »Magyar Lovaregylet« által rendezve, kezdetük mindig délután 3 óra 15 perckor.

A legkényelmesebb vonat a Budapestről éjjel 11 óraker induló rendes gyorsvonat; érkezik Nagy-Lomnicra 8 óra 18 perckor reggel (a vonatok egészen a versenyterig közlekednek), vissza 9 óra 12 perckor este, érkezik Budapestre 8 óra 10 p. reggel.

Ezen felül minden futatási napon Kassáról, Eperjesről, Lőcséről, Podolinból és Szepes-Bélaból az összes közbeeső állomások érintésével, de rendező zóna-díjtétel mellett különvonatok indulnak a versenyterre és vissza, a melyeknek menestrendje az egyes indóházakban kifüggesztve lesznek. A versenyek végével külön vonatok indulnak vissza minden irányban.

Helyérek a versenyterre: 1-ső hely 3 frt, II-ik hely 1 frt, III-ik hely 20 kr.

Jegyek kaphatók 1 nap a versenyek előtt: Uj-Tátrafűreden Kertész Todor hazájában, Ó-Tátrafűreden Maurer Adolf úrnál, Késmárkon Genersich E. kereskedő úrnál, Tátra-Lomnicon a furdópénztárnál, Poprád Felkan Eln József vendéglősnél, Kassán Kissvári Sándor úr czukrárdájában és a versenynapokon Tátra-Lomnicon a versenyterén. — Restaurációk az I. és II. helyen, szilintyú totalisateurók.

Közbeeső napokon Tátra-Lomniczon galamblövésezet.

Somogyi Bernát
sörnagykereskedő
Budapest, váci-utca 1. szám
Átmeneti pincéi: Kőbányán
szállít naponta vasúttal vagy hajóval
kőbányai sört

hordókban és ládákban 50 nagy-, vagy 60 kis üveggént jutányos árban és a legjobb minőségben.

☛ Kívánatra árjegyzéket küldök. ☛
Vizszenteladók árkedvezményben részesülnek.

Alakult 1838-ban.

Cs. kir. szab.

Alakult 1838-ban.

Adriai biztosító Társulat Triesztben.

(Riunione Adriatica di Sicurtà.)

V a g y o n k i m u t a t á s.

Életbiztosítási osztály. — A) Mérlegszámla 1894. december 31-én.

VAGYON:	Osztr. ért.		TEHER:	Osztr. ért.	
	forint	kr		forint	kr.
Ingatlanok Trieszt-, Bécs-, Brünn-, Budapest-, Milano- és Velenczében	2,918,700	—	Külön nyereséymény-tartalék	600,000	—
Értékpapírok az A) részletezés szerint	12,681,733	—	Rendelkezésre álló tartalék	325,000	—
Jelzálog-kölcsön	21,888	90	Tartalék árfoylamingadozások számára	436,918	87
Szerzett jradékok és tőkék	18,986	80	Dijartalék	16,008,059	48
Kötvényekre adott előlegek	1,362,683	43	Kártartalék	244,917	64
Különféle ügynökségek	404,219	85	Nyereséymény osztálékkal biztosítottak számára	8,576	08
Különféle társulatoknál	284,264	61	kiszolgáltatandó osztálékok	376,767	63
Társasági összizgatás (f.-számla egyenl.)	340,823	47	Különféle társulatok	61,042	14
Különféle adósknál	12,981	78	Különféle hitelezők	—	—
Átvitt jutalékok és szervezési költségek	—	—			
	18,046,281	84		18,046,281	84

Elemi biztosítási osztály.

B) Mérlegszámla 1894. december 31-én. (Az életbiztosítási osztály kivételével.)

VAGYON:	Osztr. ért.		TEHER:	Osztr. ért.	
	forint	kr		forint	kr.
Künnlevő részvénybefizetések	2,400,000	—	Részvénytőke	4,000,000	—
Váltótárca és bankutalványok	463,114	16	Nyereséymény tartalékalap	1,241,592	49
Értékpapírok a B) részletezés szerint	3,971,112	—	Rendelkezésre álló tartalék*	325,000	—
Ingatlanok Triesztben	330,000	—	Tartalék árfoylamingadozások számára	297,069	78
Pénztár-állomány az igazgatóságnál és a vezérügynökségnél	101,907	51	Dijartalék tűzkártbiztosításokra	1,762,291	90
Jelzálog-kölcsön	1,000	—	szállítm.-ny-biztosításokra	84,305	86
Értékpapírokra adott kölcsönök	34,383	65	Tűzkártartalék	47,917	—
Követelések hitelintézetek, takarékpénztárak és bankároknál	1,056,533	72	Szállítm.-ny-károkat tartaléka	72,676	02
Különféle adósok	184,036	37	Takarék- és ellátási pénztár a társulati tisztviselők számára	423,984	57
Vezérügynökségek (a f.-számlák egyenl.)	998,255	21	Életbiztosítási osztály (folyó számla)	340,823	47
Fügynökségek	101,791	57	Különféle biztosító intézetek	532,874	87
Kerületi ügynökségek	11,435	67	Fel nem vett osztálékok	2,657	—
Különféle biztosító társaságok	438,492	52	Osztalék az 1893. évben	248,000	—
Ingóságok és biztosítási táblácskák az igazgatóságnál és az ügynökségnél	—	—	Igazgatók számvizsgálók illeteke	41,276	13
Átvitt jutalékok és szervezési költségek	—	—	Különféle hitelezők	298,273	65
	10,092,042	38	Átvitel az 1894. évben	3,300	29
				10,092,042	38
Későbbi években befolyó díjak összege	23,343,116	82			

Trieszt, 1895 május havában.

Frigyessi Adolf, vezértitkár.

Az igazgatóság:

Glanstätteni dr. Albert Ágost, Morpurgo Márk, Neumann Henrik, Ralli Pal, Reinelt B, Salem H.
Számvizsgálók: Afenduli György, Pojai Alberti Emil, Parisi József.

Magyarországi osztály:

Budapest, IV. kerület, váci-utca 9. szám a., saját házában.

Baró Podmaniczky Frigyes,
intéző.

Lichtenberger J.
vezértitkár.

Frigyessi M.
titkár.

Részletes zárszámadási jelentések és kimutatások az alanti kerületi főügynökségnél kaphatók, ahol bármily felvilágosítások is a legnagyobb készséggel adnak, és élet-, tűz- és szállítmány-biztosítások az »Adria biztosító társulat«; jégbiztosítások a »Déli jég- és vizszent-biztosító-társaság«; és baleset elleni biztosítások a »Nemzetközi baleset ellen biztosító részvény-társaság«; számára a legelőnyösebb feltételek és legolcsóbb díjak mellett fogadtatnak el.

Turóc-Szt-Mártoni képviselőség: „Tatra“ felsőmagyarországi bank részv.-társaság.